

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פלד	שם פרטי: מלכה
---------------	---------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: שפלט		בלועזית Shpalter	
שם פרטי איתו נולדתי: מלכה		בלועזית Malka	
עיר לידה: בוריסלב		בלועזית Boryslaw	
שם פרטי ושם משפחה של האב: משה		שם פרטי ושם נעורים של האם: ליבה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בוריסלב		בלועזית Boryslaw	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: בוריסלב מחוז לבוב, פולין (שם העיר או האזור ושם הארץ)		חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'		שנת עליה: 1943	
		במידה ועלית באניה, ציין את שמה	

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

היינו משפחה של ארבע בנות ובן אחד ורק אני ועוד אחות ניצלנו. הייתי תלמידה שנתיים בתיכון. ב-1939 הרוסים חילקו את פולין לשני חלקים: גרמנים ורוסים.

הייתי בפולין ועברתי לאוקראינה. נדדנו ממחוז למחוז, נרדפנו על ידי הנאצים, וכל זאת ללא נעליים. חיינו מנדבות ומהשאריות שנותרו בשדה. נסענו ברכבת, רכבות משא, ובכרכרות עם חיילים רוסים. ישנו בכל מיני מקומות עד שעברנו לאוזבקיסטן ושם היה צבא פולני שלקח אותנו למחנה אנדרס. משם נסענו לפרס ונשארנו שם מספר ימים. היינו 16 ילדים בבית ילדים פולנים. ליהדות בומבי נודע עלינו הילדים והעבירו אותנו לבומבי בקרון שינה ושם טופלנו כראוי. מבומבי נסענו לקהיר ומשם לסואץ, שם חיכינו מספר ימים עד לבואה של אונית משא שהביאה אותנו עד לרכבת, שלקחה אותנו לחיפה.

נא ספרי על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

בחיפה קיבלתי את אות הנרייטה סולד. לא רציתי ללמוד בבית ספר דתי, אז שלחו אותי לבית ספר חקלאי על שם מוזנסון למשך שנתיים. בהמשך הוקם גרעין לילדים ועברתי למושב בני ציון, שם הקמתי בית ועבדתי בחקלאות. נישאתי בגיל עשרים. נולד יל בן שחלה באסטמה ונאלצנו לעזוב את בני ציון וכך עברנו לירושלים, האוויר שם עשה לו טוב. היינו שנה בחוות הנוער הציוני ואז עזבנו. כשהגענו לירושלים נולדה לנו גם בת, ועשר שנים אחר כך נולד בן נוסף. עבדתי כגננת בבית. ב-1962 הייתי בשליחות בחוף השנהב באפריקה לשנתיים ואז התחלתי לעבוד בנעמ"ת ובעזרת השתלמויות ניהלתי מרכז קהילתי. היו שם ילדים במעון, בצהרון, היו חוגים לילדים וחוגים למבוגרים. הפסקתי לעבוד בגיל 61 כשבעלי חלה בליבו ויצאתי לפנסיה. אני אלמנה כבר 17 שנים, יש לי ארבעה ילדים, וכיום 13 נכדים וארבעה נינים.

הסיפור נכתב על ידי מלכה פלד

ירושלים, 2010